

Partea a III-a

Marele tron alb și starea veșnică

»Și am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe cei morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc. Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este. Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Cel care stătea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate noi”. Și a spus: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure și adevărate.” Apoi mi-a zis: „S-a sfârșit! Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel care va birui va moșteni aceste lucruri. Eu îi voi fi Dumnezeu și el Îmi va fi fiu. Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.» (Apocalipsa 20,11 – 21,8)

Învierea Domnului nostru Isus Hristos și învierea morților au fost tema care până acum a preocupat atenția noastră. Ca de la sine se naște acum întrebarea: Ne-a descoperit Dumnezeu și altceva în afară de moarte și înviere? Ne-a dat El informații despre starea după moarte și după părăsirea mormântului? Sau cu privire la *lucrurile veșnice* găsim numai informații?

Dacă se pun astfel de întrebări, sau altele asemănătoare, se aude mereu spunându-se: da de unde! Niciun om nu știe ce va fi după moarte. Nu s-a întors nimeni de dincolo, ca să ne spună ce este acolo și ce ne așteaptă.

Ambele afirmații sunt neadevăruri clare. Noi știm desigur ceva despre lumea cealaltă, și în afară de aceasta a venit Cineva, ca să ne spună despre lucrurile din lumea cealaltă, invizibile. Deja în Vechiul Testament, dar cu mult mai mult în Noul Testament, în acela în întuneric, în acesta clar și general înțeles, Dumnezeu ne-a vorbit despre aceste lucruri; și mai mult chiar, Fiul lui Dumnezeu Însuși S-a coborât din slavă pe pământul nostru, ca să ne facă cunoscut gândurile și hotărârile veșnice ale lui Dumnezeu și să ne spună care va fi soarta veșnică a omului, atât a aceluia a cărui credință este în Isus, cât și a aceluia care refuză să primească pe Hristos ca Mântuitor al lui. Da, în textul citit, vizionarul inspirat dă așa de mult voalul la o parte, că ne este permisă o privire adâncă în epoca nesfârșită a veșniciei; vedem totul foarte clar și precis, lucrurile iau chip și viață înaintea ochilor noștri.

În 1 Corinteni 15,24, după constatarea ordinii în care va avea loc învierea, am citit: »după aceea va veni sfârșitul«. Acest sfârșit ne este prezentat mai detaliat aici în cartea Apocalipsa, atât sfârșitul tuturor lucrurilor create, al cerului și al pământului, cât și sfârșitul oamenilor, sfârșitul grav al „morților”, și sfârșitul minunat al celor ce trăiesc veșnic cu Hristos; precum și în cele din urmă sfârșitul tuturor căilor lui Dumnezeu cu pământul acesta, predarea împărăției din partea Domnului Isus Dumnezeului Său și Tatăl. I-a plăcut lui Dumnezeu să lase să se reverse harul Său peste noi în toată înțelepciunea și priceperea (Efeseni 1,8), și El ne vorbește cu o așa claritate, că învățăturile Lui nu pot fi greșit înțelese. Numele Lui să fie glorificat

pentru aceasta! Nu este nevoie de o minte iscusită sau de o pregătire academică, ca să înțelegi vorbirea lui Dumnezeu. Nu, cititorul cel mai simplu, cu cea mai puțină școală, poate înțelege ce Dumnezeu îi spune; și este foarte remarcabil, că tocmai în această carte a Revelației chiar de la început sunt numiți fericiți cei care aud cuvintele prorociei și le păzesc. (Apocalipsa 1,3) Dumnezeu să ne dăruiască tuturor, ca noi să fim acei oameni fericiți sau să devenim fericiți!

»Am văzut«, spune Ioan, »un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el.« (versetul 11) Nu este nevoie de explicații suplimentare, pentru a ști cine este Cel ce stă pe scaunul de domnie. Este Dumnezeu; dar Ioan nu spune: „am văzut pe Dumnezeu stând pe scaunul de domnie”, deoarece Dumnezeu locuiește într-o lumină, pe care nu o poți pătrunde, și nici un om nu L-a văzut vreodată, și nu-L poate vedea. (1 Timotei 6,16) De altfel știm, că Dumnezeu a dat toată judecata Fiului, așa că noi putem spune de asemenea: *este Hristos*, care stă pe scaunul de domnie; dar Hristos este Dumnezeu.

Deja în capitolul 4 al cărții noastre, Ioan vede un scaun de domnie minunat, »și pe scaunul de domnie stătea Cineva«. Nici aici nu se spune cine era Acel »Cineva«. Ioan descrie numai înfățișarea Lui: »Și Cel ce stătea pe el avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.« (versetul 2 și 3) Acest curcubeu strălucitor, în culoarea plăcută a smaraldului, lipsește în capitolul 20. De ce? Deoarece în timpul la care se referă capitolul 4, Cel care stătea pe scaunul de domnie încă Își aducea aminte de legământul Lui făcut cu pământul. Curcubeul este semnul cunoscut al acestui legământ. (compară cu Geneza 9,11-17) Sfârșitul încă nu era aici. Vor veni desigur judecăți îngrozitoare asupra pământului, - »din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete« - dar Dumnezeu încă Își aduce aminte de legământul pe care El l-a făcut cu Noe. Aici însă (în capitolul 20) ne găsim la sfârșitul tuturor căilor lui Dumnezeu cu această creație. Timpul de har și îndelungă răbdare a lui Dumnezeu a trecut, a venit ceasul răzbunării, și anume o răzbunare fără milă, o judecată fără har.

Un *tron* mare și *alb* a fost ridicat. Culoarea albă amintește de curăția și sfințenia acestui scaun de domnie și a Aceluia care șade pe el, precum și de asprimea și dreptatea incoruptibilă a judecății, care pleca de la el. Cerul și pământul au fugit dinaintea Judecătorului sfânt, și nu s-a mai găsit nici un loc pentru ele¹. Sfârșitul tuturor lucrurilor văzute, create, a venit, sfârșitul sistemului actual, așa cum Dumnezeu l-a creat. Această creație este temporală și trecătoare; ea are un început și un sfârșit, și anume un sfârșit în judecată, din cauza păcatului, prin care ea a fost murdărită și stricată. În a doua epistolă a lui Petru se spune: »Cerurile și pământul de acum sunt *păzite și păstrate*, prin Cuvântul Său, *pentru focul* din ziua de judecată și de pierzare a oamenilor nelegiuți. ... Ziua Domnului însă va veni ca un hoț; în ziua aceea, cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul, cu toate lucrările de pe el, vor fi arse.« (2 Petru 3,7.10)

Sunt lucruri serioase, despre care auzim prin gura acestor martori ai lui Dumnezeu, lucruri serioase, pe care Ioan le vede. Înaintea scaunului de domnie apar »morții«, mari și mici, aceasta înseamnă, persoanele distinse și persoanele disprețuite; căci aici nu mai sunt valabile diferențierile sociale. Cerul și pământul dispar în focul strașnic, dar morții, oamenii, nu vor pieri; ei rămân, ei reapar. Necredinciosul dorește cu plăcere, ca și el să piară; și ca să se autoînșele cu privire la ceea ce îl așteaptă și să reducă la tăcere vocile lăuntrice, care-l atenționează tot mai tare, se dedă iluziei, că el s-ar putea sustrage ochiului atotvăzător al Judecătorului sfânt. Pentru ca Dumnezeu să nu mai găsească nici un firicel de praf, el lasă trupul lui să fie incinerat. Da, prietenii mei dragi, necredinciosul **se teme!** *El se teme*, chiar dacă pe buzele lui este zâmbetul disprețuitor al tuturor acestor „pălăvrăgeli nebune despre înviere și răsplătire”. Și el are dreptate: frica lui este justificată. Dumnezeul, care odinioară a

¹ În Matei 25,31 și versetele următoare scaunul de domnie stă pe pământ, (pe care S-a coborât Hristos în slavă) și toate popoarele pământului vor fi adunate înaintea Lui, ca să fie judecate. Aici (Apocalipsa 20) *cerul și pământul dispar*. Chiar și din numai acest singur punct rezultă cât de diferite una de alta sunt aceste judecăți, atât ca și conținut cât și în timp.

făcut pe om din țărâna pământului și i-a suflat în nări suflare de viață, îl va readuce din țărână. *Toți*, care sunt în morminte, vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu; *niciunul* măcar nu va lipsi dinaintea marelui tron alb, *niciunul* nu va fi uitat.

»Am văzut pe cei morți.« Toți cei care poartă numele acesta, sunt aceia a căror viață și întreaga lor istorie poartă titlul acesta; care nu numai au căzut morții naturale, ci ei sunt morți în păcatele și fărădelegile lor, de două ori morți. Ce contrast între ei și toți aceia care aparțin *primei* învieri! Aceștia sunt considerați fericiți și sfinți, asupra lor moartea a doua nu are nici o putere, pentru ei nu mai este nici o judecată, ei au trecut din moarte la viață (Ioan 5,24), și ei vor trăi împreună cu Hristos din veșnicie în veșnicie. Însă morții, aceia care au practicat răul – soarta lor este judecata, moartea a doua, iazul de foc cu toate grozăviile lui. Cât de clar și de precis vorbește Scriptura! Cum indică ea fiecăruia, cu puține cuvinte, locul fiecăruia! Cine aparține lui Hristos, are parte de întâia înviere, viața și fericirea sunt ale lui pentru veșnicie; cine nu are pe Isus, acela nu va vedea viața, soarta lui este a doua înviere, moartea a doua.

Omul își poate astupa urechea la vorbirea serioasă a Scripturii, el poate să respingă înștiințările și învățăturile ei. Dar ce are a face? Adevărul divin rămâne același, nu se schimbă, chiar dacă omul îl primește sau nu. »Scrie!«, se spune prorocului, »scrie«, ca să rămână pentru toate timpurile, ca *toți* să poată citi; »scrie« spre mângâierea și îmbărbătarea credincioșilor, spre atenționarea și somarea celor necredincioși; »scrie«, pentru ca nimeni să nu se poată scuza, »scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt sigure și adevărate«. Cerul și pământul pot trece, Cuvântul lui Dumnezeu nu trece. Nici măcar o iota, nici măcar o liniuță nu va rămâne neimplinită.

»Și am văzut pe cei morți ... stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise.« - Cum? Există cărți în cer? Eu nu știu. Este desigur numai un tablou, așa cum sunt multe tablouri în cartea Apocalipsa; dar este un tablou care trebuie să ne arate cât de serioasă și amănunțită va fi judecata. Dumnezeu nu are nevoie de cărți, care să-I ajute memoria, așa cum avem noi nevoie; dar El vorbește despre cărți, ca într-un limbaj de înțeles să ne facă cunoscut nouă oamenilor uituci, că acolo *totul* va veni la lumină. Ce socoteală va fi aceasta! Ce surprize vor fi acolo! Pentru exemplificare folosesc un tablou slab. Unii dintre noi probabil iau de la vânzător marfă pe datorie. Vânzătorul notează exact totul în caietul lui, și după un timp face factura. Se aruncă o privire asupra facturii și ești uimit de mărimea ei. Dar dacă analizezi fiecare poziție, vei constata că totul este corect; ești dator de întreaga sumă. Așa acolo fiecare va găsi notată datoria lui, și conștiința va confirma: *factura este corectă!* Aici se trec cu vederea și se uită multe; aici se încearcă să se înfrumusețeze, să se scuze, să se tăinuiască. Acolo totul va apare în lumina lui adevărată, așa cum Dumnezeu a văzut și a auzit, și așa cum El le judecă; și fiecare va fi judecat după ce este scris în cărțile acelea, *după faptele lui*, așa cum ele merită să fie răsplătite. *Ceasul judecății* a început, *timpul harului* a trecut pentru totdeauna; și Cel ce șede pe tron judecă potrivit cu dreptatea și sfințenia Sa.

Nu există nici o trăsătură atenuantă în această pictură? Nu; nici o rază plăcută, de mângâiere, nu străbate întunericul. Ce-i drept, alături de cărțile judecății se deschide și o altă carte, care este »cartea vieții«. Dar zadarnic sunt căutate în această carte numele „morților” care stau înaintea tronului. Toți cei care sunt scriși în această carte au fost duși deja demult în siguranță; ei aparțin *învierii vieții*. Cartea vieții se deschide aici, ca să arate fiecăruia, că numele lui nu este scris în această carte; că desigur pentru el a existat posibilitatea să fie trecut în această carte, dar că el a neglijat timpul harului și a „disprețuit” sau a „neglijat” marea mântuire a lui Dumnezeu.

Prietenii mei dragi! Noi ne găsim încă de partea aceasta a realității serioase a veșniciei. Probabil numele noastre sunt înscrise în cartea bisericii sau în registrul membrilor unei comunități religioase oarecare de pe pământul acesta; dar eu întreb: sunteți dumneavoastră înscrși în cer? Când ucenicii s-au întors odată înapoi la Domnul lor și și-au exprimat bucuria, căci chiar și duhurile rele le erau supuse, Isus le-a răspuns: »Nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci *bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.*« (Luca 10,20)

De aceea, încă o dată: Sunt numele noastre ale tuturor scrise în ceruri? Cine încă nu poate să răspundă cu Da la această întrebare cu privire la persoana proprie, acela să se grăbească și să-și mântuiască sufletul! »Astăzi, dacă auzi glasul lui, nu-ți împietri inima!« Gândește-te: »Dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.« (versetul 15)

Cu ce scop? Ca acolo să fie *nimicit*? Nu, »Fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă.« (Apocalipsa 14,11) Viermele lor nu moare, și focul nu se stinge. Este o minciună a lui satan, că cei păcătoși vor fi nimiciți. Când omul moare, sufletul lui merge în veșnicie, și când la înviere trupul și sufletul vor fi iarăși unite, aceasta are loc, pentru a aduce omul într-o stare care nu mai este supusă morții și putrezirii.

Dar, se obiectează, este aceasta în armonie cu dragostea lui Dumnezeu și cu Dumnezeuul dragostei? Poate Dumnezeu să vrea așa ceva? Poate El să acționeze astfel? Astăzi nu ne ajunge timpul să ne ocupăm detaliat cu aceste întrebări; numai un lucru fie spus: dragostea lui Dumnezeu este desăvârșită, îndurarea Sa este nespus de mare, cu mult mai mult decât ne putem noi imagina; dar pe cât de desăvârșită este dragostea Sa și de mare îndurarea Sa, tot așa de desăvârșite și de mare sunt dreptatea Sa și sfințenia Sa. Dumnezeu nu poate acționa cu prețul uneia din însușirile Ființei Sale. El este desăvârșit în toate privințele, și trebuie să se dea socoteală fiecărei părți a Ființei Sale. Dacă vrei să vezi cine este El, privește la cruce. Acolo vezi pe Dumnezeuul dragostei și îndurării, care a dat cea mai mare dovadă a dragostei Sale în jertfirea singurului Său Fiul pentru păcătoșii pierduți, pentru dușmani și oameni fără Dumnezeu. Acolo însă tu recunoști totodată pe Dumnezeuul sfânt și drept, care nu a putut să cruțe nici măcar pe Fiul Său, da, a trebuit chiar să verse întreaga Sa mânie asupra Lui, atunci când El a intrat în spărtură pentru păcătoși.

Fiecare om trebuie să întâmpine pe acest Dumnezeu. Ferice de el, dacă aceasta are loc acum în timpul harului! Vai de el, dacă el trebuie să stea acolo înaintea Lui, unde nu mai este har! Nu nimicirea va fi partea lui, nu, el va fi aruncat în iazul de foc, pentru ca acolo să fie despărțit pentru totdeauna de Dumnezeu și în părtășie cu diavolul și îngerii lui; veșnic în chin și dureri! „Acestea sunt idei fanatice”, spune necredinciosul, „povești pentru copii, destul de bune pentru babe și copii, dar nu pentru bărbați culți, raționali.” Nu, sunt realități, *este Cuvântul lui Dumnezeu!* »Cel care locuiește în ceruri râde, Domnul Își bate joc de ei.« (Psalm 2,4)

Stimate prieten! *Există* o slavă veșnică, și *există* o condamnare veșnică. Noi toți, care suntem strânși aici, vom fi ori într-un loc ori în celălalt loc. O, de ne-am revedea odată cu toții în slavă! Dumnezeu să păzească în har pe fiecare din noi de soarta îngrozitoare de nedescris a celor condamnați! Nu degeaba stă scris: »Înfricoșător lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!« (Evrei 10,31)

Dar să mergem mai departe. »Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea, moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc.« (versetele 13-14) Pentru unii dintre noi expresiile »Moartea și Locuința Morților au dat înapoi pe morții care erau în ele«, și »Moartea și Locuința Morților au fost aruncate în iazul de foc« pot părea greu de înțeles. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte semnificativ și foarte exact. Deseori unele cuvinte scurte conțin un adevăr mare, minunat, ca într-o coajă de nucă. Așa este aici. Prima frază învață cu cuvinte puține nu numai învierea, ci și învierea *trupului*.

Moartea și Locuința Morților (Hades) sunt aici personificate, prezentate ca două puteri dușmane față de Dumnezeu și față de om. Moartea este puterea care ține în captivitate *trupul* omului, Locuința Morților este puterea care primește *sufletul* lui, atunci când trupul și sufletul se despart. Moartea și Locuința Morților, urmări ale păcatului, încetează odată cu creația aceasta, ele vor fi aruncate în iazul de foc. »Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.« (1 Corinteni 15,26) Ambele puteri vor trebui să dea înapoi prada lor, pe care au ținut-o așa de mult timp sub autoritatea lor; cu alte cuvinte: trupul și sufletul vor fi iarăși unite, unul venind din Moarte, din putrezire, celălalt din Locuința Morților, locul de păstrare

al sufletelor celor morți. Isus are »cheile Morții și ale Locuinței Morților«; ambele vor trebui să se plece înaintea atotputerniciei Lui, și să dea ce au ținut încuiat.

Așa vor fi așezați „morții” înaintea marelui tron alb, îmbrăcați cu trupuri de înviere, cu trupuri veșnice, oameni adevărați, nu duhuri și nu umbre, nu, oameni cu carne și oase. Ei vor sta în lumina copleșitoare a aceluia scaun de judecată, *cu păcatele lor, fără speranță, fără* nici o posibilitate de scăpare. Nimic nu-i va proteja și nu-i va acoperi de ochii ca focul ai Aceluia care șade pe tron; nici măcar strigătul de deznădejde: »Munților, cădeți peste noi și voi dealurilor acoperiți-ne!« nu le va mai ajuta la nimic, căci cerul și pământul au pierit, pentru ele nu s-a mai găsit niciun loc. Nu rămâne nimic altceva decât o judecată necruțătoare, din care nu există scăpare, un chin fără alinare, o groază fără sfârșit. – *Păcătosule, gândește la aceasta!* O, gândește ce poate să-ți dea pacea! Astăzi îndurarea lui Dumnezeu este încă mare. El nu vrea moartea ta, ci ca tu să te pocăiești și să trăiești. Astăzi El îți spune: »Salvează-l, ca să nu se coboare în groapă; *am găsit un preț de răscumpărare pentru el!*« (Iov 33,24)

Trecem acum la cealaltă parte a temei noastre: care va fi sfârșitul, veșnicia, acelora, care prin harul lui Dumnezeu au fost smulși din pierzare, au scăpat din lanțurile păcatului? Sfârșitul oamenilor fără Dumnezeu l-am văzut; este îngrozitor și nu poate fi altfel decât îngrozitor. El corespunde faptelor omului, vrăjmășiei inimii lui față de Dumnezeu. Dar pe cât de îngrozitoare este soarta pe care omul însuși și-o pregătește, pe atât de minunat, da, de nedescris de minunat este ceea ce Dumnezeu a pregătit acelora care Îl iubesc. În ambele cazuri rezultatul este corespunzător lucrării și a celui care lucrează.

»Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, pentru că cerul dintâi și pământul dintâi trecuseră; și marea nu mai este.« (capitolul 21,1) Cu uimire ascultăm această relatare. Din nou în puține cuvinte ne sunt prezentate lucruri uimitoare. O creație cu totul nouă ia naștere, fără îndoială rezultând din cea veche, așa cum trupul de înviere va rezulta din trupul actual al stării noastre smerite, - o creație ale cărei condiții de existență sunt cu totul altele decât cele actuale; căci »marea nu mai este«. Din aceasta rezultă, că nu mai există nici atmosferă, că acolo nu va mai putea fi nici viață animală nici viață vegetală. Toți cei care aparțin acestei creații noi, locuitorii cerului nou și pământului nou, nu vor mai avea nevoie de ea; ceea ce omul are nevoie astăzi pentru existența și confortul lui, atunci se va va putea lipsi total de ele. Ei vor fi creaturi noi, cu trupuri glorificate, spirituale; oameni, adevărați oameni, dar nu legați de actualele legi valabile ale naturii.

Dar aceasta nu este totul. Ioan relatează mai departe: »Și am văzut coborându-se din cer, de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor.« (versetele 2 și 3) În ordinea nouă, veșnică, a lucrurilor, așa cum Dumnezeu o va crea cândva, care va fi cu totul diferită de cea veche, da, chiar și de tot ce caracterizează slava lui Mesia în împărăția de o mie de ani, - coboară cetatea sfântă, Ierusalimul nou. Ea se aseamănă cu o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Dumnezeu Însuși a pregătit-o așa de minunat, căci ea este Mireasa, soția Mielului. (compară cu versetul 9 și următoarele) Ea este numită cortul lui Dumnezeu cu oamenii. Astăzi »locuința a lui Dumnezeu, în Duhul« (Efeseni 2,22), ea va păstra în veșnicie acest loc privilegiat.

Din totdeauna a fost dorința, hotărârea inimii lui Dumnezeu, să locuiască cu oamenii. Dar păcatul nu l-a lăsat mult timp să se odihnească în prima creație; el a adus o prăpastie de netrecut între El și oameni. Acolo unde Dumnezeu trebuie să locuiască nu este voie să existe păcat. De aceea în vechiul legământ, unde slava Sa Și-a ocupat locuința în mijlocul poporului Israel, El a trebuit să Se înconjoare cu o serie întregă de jertfe, prin care păcatul era ispășit, chiar dacă numai simbolic (Dumnezeu a privit totdeauna înainte, spre *singura jertfă* a trupului lui Isus Hristos). An după an marele preot trebuia în marea zi a ispășirii să intre cu sânge în Locul Preasfânt și neîncetat trebuiau aduse jertfe pentru vină și pentru păcat, jertfe de

mulțumire, de mâncare și de ardere de tot. Numai așa, pe baza unei împăcări, Dumnezeu putea să umble în mijlocul poporului Său pământesc.

După ce a venit Hristos și S-a adus pe Sine ca jertfă pentru înlăturarea păcatului, prăpastia a fost înlăturată pe deplin pentru cel care crede în Isus, el însuși, pe de o parte, a devenit un templu al Duhului Sfânt și, pe de altă parte, este adăugat ca piatră vie în Casa lui Dumnezeu. Domnul Isus construiește astăzi Adunarea sau Biserica Sa; cine crede din inimă în El, Fiul Dumnezeului celui viu, aparține acestei Biserici, acestei construcții divine, în care Dumnezeu locuiește prin Duhul Său. Deci, această Casă a lui Dumnezeu, acum *Mireasa* lui Hristos, numită apoi *soția* Mielului, Ioan o vede coborând din cer de la Dumnezeu, și anume sub înfățișarea unei cetăți, ca »Ierusalimul nou«. Ea constituie punctul central al întregului sistem nou, așa cum odinioară Ierusalimul constituia după gândurile lui Dumnezeu punctul central al pământului acesta. Acolo Dumnezeu locuia în templul Său; în imediata apropiere, în multele locuințe ale casei lui Dumnezeu, locuiau preoții, și în cercurile mai îndepărtate locuia poporul. Așa va locui cândva Dumnezeu la oamenii de pe noul pământ, în starea veșnică, într-un cort. Sfinții cerești constituie acest cort sau locuință a lui Dumnezeu, în timp ce restul răscumpăraților, care se vor găsi pe pământul nou, se vor numi simplu „oameni”. Nu vor mai fi iudei și păgâni, ca acum sau ca în împărăția de o mie de ani, ci numai oameni; și nici popoare sau națiuni, ci va fi numai *un popor*, poporul lui Dumnezeu. Atunci vor dispărea toate diferențele care sunt în legătură cu creația aceasta și cu timpul.

Dar și mai mult chiar. În grădina Eden Dumnezeu privea într-o oarecare măsură de la distanță lucrarea Sa; El *vizita* pe om. În starea veșnică însă Dumnezeu nu va vizita numai din când în când noua scenă, pe care mâna Sa a creat-o pentru om, ci El va *locui* veșnic în mijlocul oamenilor. Odihna de Sabat a lui Dumnezeu a început, și ea nu va mai fi niciodată deranjată. Planul lui Dumnezeu s-a împlinit. »S-a sfârșit!«, spune El. »Eu sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul.« (versetul 6) El face *totul* nou. »El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi plâns, nici țipăt, nici durere, *pentru că lucrurile dintâi au trecut.*« (versetele 3 și 4)

Expresii asemănătoare găsim în prorocul Isaia cu privire la binecuvântarea care va domni pe acest pământ în timpul împărăției de o mie de ani; dar la o comparație exactă vom constata diferențe mari. Isaia vestește o stare minunată, dar pământească și temporală, care se va împlini cu privire la cei drepti. Binecuvântare, minunată binecuvântare, pace și bucurie vor domni acolo unde mult timp nu a fost pace, unde binecuvântarea a lipsit, și unde încăpățânarea și violența au mânuit sceptrul; însă binecuvântarea nu va fi netulburată. Moartea nu va fi încă desființată, păcatul este încă prezent, și urmarea acestora este durerea și jalea. Dar când va veni starea desăvârșită, veșnică, nu va mai fi *nimic* care să amintească de primul pământ. »Lucrurile dintâi au trecut.«

Este remarcabil că în toată această secțiune Mielul nu este amintit. Este *Dumnezeu*, Cel care este în prim plan. »Sfârșitul« a venit atunci când Hristos a dat împărăția lui Dumnezeu Tatăl. (1 Corinteni 15,24) Nu ca și cum Hristos ar înceta vreodată să guverneze, dar guvernarea Sa deosebită ca Fiu al Omului înviat, - aceasta este guvernarea Sa pentru o anumită perioadă de timp peste un popor pământesc și peste lume în general - se va sfârși. Această domnie sau această împărăție, la care sfinții vor avea parte, o va da Dumnezeului și Tatălui Său, (în timp ce El Însuși ca Om va ocupa locul de subordonare în slavă, așa cum El a făcut odinioară în har pe pământ), pentru ca Dumnezeu – Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt -, *Dumnezeu ca atare*, să fie totul în toți.

Vedem aici *slava lui Dumnezeu* în sensul ei cel mai deplin, cel mai larg, și vrem să exclamăm împreună cu apostolul: »Ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri?« Acest Dumnezeu mare, puternic, minunat, vrea El Însuși să șteargă orice lacrimă, așa cum o mamă cu mâna ei gingașă usucă lacrimile copilului ei care plânge! Cu adevărat, El este Dumnezeul dragostei. De aceea El nu poate încheia aceste comunicări minunate și totodată serioase, fără

să nu facă o invitație prietenoasă celor însetați și să nu adreseze totodată o atenționare zguduitoare aceluia care în îndărătnicia sau răutatea inimii lor rămân departe de El. »Îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. ... Dar cât despre fricoși, necredincioși, urâcioși, ucigași, desfrânați, vrăjitori, închinători la idoli și toți mincinoșii, partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua.« (versetele 6-8)

Ultimele cuvinte au în acest loc cea mai gravă importanță și putere; căci să nu uităm, că ceea ce ne este prezentat, este *starea veșnică*. Dacă Dumnezeu va fi totul și în toți, dacă El se coboară în dragoste, ca să locuiască la oameni, dacă El a șters orice lacrimă și binecuvântările unei veșnicii fericite vor fi savurate de către cei mântuiți, *atunci, da, atunci* partea celor pierduți este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, și nici măcar un singur cuvânt nu face aluzie că groaza acestui loc va trece, va înceta vreodată. Inima tremură la gândul acesta, și încă o dată doresc să apelez atenționând: nimeni să nu se lase înșelat prin amăgirea, că Dumnezeu este dragoste și nu poate să permită așa ceva! Da, *Dumnezeu este dragoste*, dar El nu este *numai* dragoste, El este *și lumină*.

Și să luăm seama și la faptul, că lista întunecată a aceluia care își vor avea locul în iazul de foc numește în primul rând pe *fricoși și necredincioși*, iar ultimii sunt *mincinoșii*. Între aceste două puncte extreme sunt ucigași, desfrânați, vrăjitori, și așa mai departe. Nu este aceasta serios? S-ar putea crede că este imposibil să așezi pe aceeași treaptă fricoșii și necredincioșii (care în rest ar putea fi oameni onorabili) cu ucigașii și curvarii. Și totuși aceasta are loc aici, și Dumnezeu nu face greșeli. El judecă și măsoară după etalonul dreptății Sale.

Cine sunt acești *fricoși*? Sunt aceia care știu bine că trebuie să fie altfel, care au fost convinși în conștiința lor și care au luat unele hotărâri bune, dar amână zi după zi să le ducă la îndeplinire, deoarece se tem de urmările unor astfel de pași. Ei iubesc mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu. Se tem de un zâmbet batjocoritor, de un gest dezonorant de compasiune, de săgețile remarcilor batjocoritoare, de pierderea prestigiului și a veniturilor, și nu știu câte multe altele. Ei *sunt fricoși*.

Și *necredincioșii*? Vai, se gândește foarte puțin la ce se face atunci când nu se crede Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia lui despre Hristos; *Dumnezeu este făcut mincinos*. Care este urmarea? *Mânia Lui* rămâne asupra aceluia care face așa ceva; căci este el mai puțin vinovat decât acela care atentează la proprietatea, onoarea sau viața semenului său? – *Și mincinoșii*? Prin minciunile lor ei dovedesc apartenența lor la satan, mincinosul de la început și tatăl minciunii. De aceea pe drept partea lor este în focul pregătit diavolului și îngerilor lui.

Am ajuns astfel la »sfârșit«, în sensul cel mai deplin și mai concret al cuvântului. Starea veșnică, atât a celor mântuiți cât și a celor pierduți, stă înaintea privirii noastre. Dumnezeu ne-a dat informații despre toate, și, glorificat să-I fie Numele! Cuvintele Lui sunt »sigure și adevărate«. De aceea nimeni să nu spună că nu se poate ști nimic despre starea după moarte și cum va fi în veșnicie! Dumnezeu a lăsat să se scrie comunicările făcute de El, și fiecare om le poate citi. Pe deplin conștient de gravitatea acestor lucruri închei cu cuvintele pe care Moise, omul credincios al lui Dumnezeu, le-a adresat poporului Israel: »Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră, că *fi-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești!*« (Deuteronom 30,19)